

"בעולם מושלם"

כתבה מיכל אוסטרובסקי, שבט ארבל, הנהגת החוף

קול נקישת הציפורניים על כוס הזכוכית הריקה רק הוסיף למתח שבאוויר. ריח הספרים הישנים שלט בחדר. היא נשמה עמוק. היא תמיד הייתה סקפטית ועניינית. קסמים וכישופים תמיד נראו לה כמו שטות גמורה. כשבעלה נפטר, היא איבדה את עצמה. מהיום שבו נפגשו, לפני אחת עשרה שנים במחנה הקיץ של הצופים, היא ידעה שהוא האחד. רחש המאוורר קטע את חוט המחשבה שלה לרגע.

הם נישאו שש שנים לאחר מכן, והעמיד נראה מזהיר - קניית בית, הקמת משפחה... אבל החיים לא פשוטים. לאט לאט הוא התדרדר, ניסה למצוא דרכים להפיג את הלחץ. "תמיד אפשר לתקן..." צחקה בעצב וניגבה את הדמעות. הקסם כבר התחיל להשפיע והיא שקעה בשינה עמוקה. לא עבר זמן רב עד שפתחה את עיניה למציאות אחרת.

היא מצאה את עצמה מכורבלת בשק שינה, מוקפת בעצים, שלטים ובני נוער שצועקים כדי להעיר את כולם. היא לא פקפקה בכך לשנייה - היא מכירה את המקום הזה כמו את כף ידה. היא ניסתה לקרוא את השלטים, אך חזיונה היה מעורפל ומטושטש. היא התיישבה, וגילתה ששק השינה שלה מלא בחול ומחטי אורנים. היא חייכה. מעולם לא חשבה שהיא תתגעגע להיבטים הפחות נעימים שבטוילים. היא הוציאה את המשקפיים שלה משם בחוסר מאמץ, כי זכרה בדיוק איפה הם היו. היא הרכיבה אותם. "מחנ"ק חלל 2023!" היה רשום על בדים בכתב צופי בכל כיוון.

לפי החולצה שלבשה ידעה בדיוק איזה יום היום. הלילה יהיה זה שבו תפגוש את הנשמה התאומה שלה. היא קמה, אך לפני שהספיקה לעשות משהו שמעה קול מוכר. "חברים, מי פה יודע כפיתה מרובעת וכבר לבוש?" שאל המדריך שלה. היא הסתכלה סביבה וראתה את כל חבריה העייפים שכעת קמו מסתכלים עליו בתהייה. אחרי הכל, הם היו קורסניקים וכבר הרימו מבנה בפורימון.

"כולם יודעים, איתי. למה אתה צריך אותם?" שאלה המדריכה השנייה. "בשבט השני בקושי יש אנשים, והם החליטו לבנות מבנה הרבה יותר גדול ממה שהם מסוגלים אליו." צחק. "יאללה, ששלושה יבואו." היא רצה מהר בעקבות המדריך שלה. "אני הולך להביא לכם רתמות. חכו לי שם." אמר המדריך. כולם היו ממש מבולבלים. הם קמו לפני כמה שניות, עוד לא צחצחו שיניים, והשבט הזה כבר בונה במרץ. "תראי אותו!" אמרה חברתה לקורס בהתלהבות. הוא עמד בגובה, חיכה שיביאו לו סנדה כדי שיוכל לכפות. וזה היה לא אחר מבעלה לעתיד. "הוא חמוד" אמרה חברתה. "אני לא זוכרת איפה, אבל בטוחה שכבר נפגשנו בעבר" אמרה.

הן שמעו צעדים, והיא כבר ידעה שהמדריך חזר. "הנה, קחי רתמה ותעלי לשם. אנחנו תכף נביא לכם סנדה", אמר המדריך נחרצות ורץ לעזור. היא נרתמה והתחילה לטפס. רוח קיצית נעימה נשבה בשיערה. היא הגיעה ליעד הרצוי ונרתמה לקלף. הוא היה ממש כמה מטרים ממנה - האיש שהתאבלה על מותו כמה חודשים טובים. כמעט במרחק נגיעה. כל כך קרוב. "היי." אמרה כמעט בלחש. אבל הוא שמע. הוא חיכה לה. הוא הפנה את ראשו וחיך. "היי. מה... מה אנחנו עושים פה? מה את עושה פה?" הוא שאל בבלבול.

רק אתמול הוא היה חסר תודעה, וכעת חזר למקום האהוב עליו. "באתי להחזיר אותך הביתה. אנחנו יכולים לחזור... לתקופה לפני שהכל השתבש. לתקן", היא אמרה ברוגע ונשענה על הסנדה עם גבה, וחיכה חצי חיוך. "אוקיי", הוא הנהן. "אבל אנחנו צריכים להישאר עד מסדר הדמעות לפחות." אמר. "ברור".